Рік III. Львів, 31. січня 1929. Ч. 5

Po to zapłacone ryczałtem.

ПРАВДА

137 KRAKÓW I
Biblioteka Jagiellońska

...ИЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС

Виходить що тижня.
Адреса Редакції і Адм.
„ПРАВДА"
Львів, вул. Кльоновича ч. 8. II. пов.
Телефон 4—48,

ПЕРЕДПЛАТА
в краю: Річно 10 зол. Півріно 5 зол. Чвертьрічно 2 з 0 сот. Місячно 1 зол
За кордоном: Річно 2 доляри або їх рівновартість.
Поодиноке число коштує 20 сот.

Йордан у Львові

Знимка зі сегорічного Йорданського торжества на Ринку у Львові.
(Сьвітлив фотограф Л. Янушевич).

Сегорічне Йорданське свято, мимо сильного морозу та сніговиці випало у Львові дуже величаво. Йорданського водосвяття довершив при керниці в Ринку в заступстві іх Ексцеленції Митрополита, о. Мітрат Базюк. У богослуженню взяла участь уся Митрополича Капітула та все львівське духовенство. Ринок заповнили процесії всіх львівських церков та непроглядні маси вірних. Почесну сторожу держали наші пластуни та пластунки. Будили вони подив тим, що мимо сильного морозу в своїх легких, підшитих вітр м однострояx бадьоро й зі запалом сповняли свою службу. В часі богослуження та торжественного походу співали два хори. Народу було більше, ніж у попередних роках. Рівночасно, на Марійській площі при статуї Матери Божої гр.-кат. військовий священик о. Стеткевич відправив водосвяття для українських жовнірів львівського ґарнізону. Також для православних еміґрантів правилося водосвяття коло православної церкви при вул. Францішканській.

Большевицька ворохобня

З Риґи повідомляють, що там прийшло до заворушень між безробітними. Соціялістична партія урядила в місті демонстраційний похід, до якого прилучилося много комуністів. Між обома партіями прийшло до бійки, в якій много осіб віднесло рани. Комуністи почали стріляти з револьверів. Тоді кінна поліція кинулася на товпу та розігнала її шаблями. Комуністи завзято боролися з поліцією. Зпоміж них арештовмно около трийцять проводирів.

Страшний землетрус

Полудневу американську републику Венезуелю навістив страшний землетрус. Портове місто Кумана розсипалося в румовище. Всі доми знищені. З під румовища добули понад 200 трупів і 1.000 тяжко ранених. Перелякані жителі доколичних міст покинули свої доми й живуть під голим небом. Шкоди виносять понад 8 міліонів долярів. Рівночасно землетрус знищив друге місто Каріяко, що лежить 60 кільометрів від Кумана.

ПОЗІР!

В перших місяцях року відбудуться загальні збори всіх наших просвітних та кооперативних товариств по селах, а їх повітових філій по містах. Ціль зборів вислухати звіту з діяльности уступаючих виділів і управ та вибір нових. І звітом і вибором нових людий до ведення праці в товариствах мусять зацікавитися всі українці-католики. Се обовязок совісти!

Звичайно на загальні збори читальні, чи кооперативи мало хто приходить, але ніколи на них не бракує людий, котрі все і всіх критикують, нападають на церкву і священство і радикально-большевицькими кличами хотять верховодити у всіх організаціях. Деякі роблять се з темноти, а деякі дістають за се навіть гарну грошеву плату. Колиж віруючі християни на збори не прийдуть, то що дивного, що на провідників наших товариств попадають подекуди самі радикали, сельроби і большевики.

А яка з того шкода для Церкви і народу?! В читальні голова, а в кооперативі справник часто стрічаються з людьми з цілого села а навіть з нашими дітьми. Коли вони „червоної масти", так завсіди своїми лихими розмовами, насмішками, намовами, злими книжками, та безбожними газетами, котрі дають задурно троять і руйнують морально ціле село. І тоді читальня замість освіти — чадить тьмою безвірства, піянства і безстидности, а кооператива замість економічного двигнення — дає членам моральну гниль. Хто винен? Лише ті байдужі члени християни, що не прийшли на збори і не вибрали ліпших людий!

Голови наших читалень і справники кооператив ідуть хоть раз у році до повітового міста на загальні збори філії „Просвіти" чи Повітового Союза Кооператив. І там щойно наше занедбання виходить уповні на верх. Хто був на таких зборах—і тверезо їх оцінював, той руки ломив з болю. На зборах пересічно в кождім повіті 40 голов читалень, або справників кооператив. Кождий з них промовляє, або голосує в імени найменше 100 членів своеї читальні, чи кооперативи, так що пересічні повітові збори рішають свої справи в імени 4000 членів, християн-католиків. Послухаймо-ж, що вони говорять і кого вибирають! Полишивши по кількох хвилях нарад ділові справи на боці, розпочинають партійну гризню. З заїлостю нападають на священство, Церкву й віру і некультурними лайками кінчать збори. Такі справники воліли мати членом Надзірної Ради ПСК прим. в Борщеві чоловіка, що жиє на віру, ніж священика. А збори філії „Просвіти" в Борщеві були рідким приміром некультурної нагінки на священиків і то

таких, що посивіли в народній праці. Хто винен? Ті тисячі байдужих християн, що не вибрали собі ліпших голов і справників. Якби хто чужий видів такі збори, мавби право сказати про нас, що ми вже не християнський, а морально зруйнований і пропащий народ. Тимчасом на ділі так не є! Ми ще християни, церкви ще повні вірних, сповідальниці хоть раз у році обложені каянниками. Ми лише байдужі і спячі і тому висуваємо найгірших людий на чолові становища і позволяємо їм викривлювати такі гарні ідеї, як освітна та кооперативна.

Тому в сім році підім всі на збори наших товариств. Зажадаймо від їх голов не лиш рахункових звітів, но також, коли зайде потреба і моральних звітів, як вони заступали своїх членів на зборах в повіті, чи навіть у центрі і не страхаймося зла осудити. А при виборі нових виділів та управ, усуньмо на бік всіх руїнників, а чолові місця в товариствах обсадім людьми, котрі розуміють, що церков і віра, се залізний фонд українського народу і що його не вільно розтрачувати. Позір!

——о——

Ростемо!

Ґазета „Сільський Господар“ пише, що в послідних часах засновано аж у девятьох селах кружки „Сільського Господаря“. Ті села є: Вербів у Підгаєччині, Розвадів у Жидачівщині, Кути та Цішки у Золочівщині, Дмитровичі в Мостищині, Мшана в львівськім повіті, Вільшани в Перемищині, Девятники й Дроговичі в Бобреччині. Отже росте наша хліборобська-селянська орґанізація. Не просьбами й не поклонами, а орґанізацією добуває собі українське село кращу долю. Значить, ростемо в сили, бо кожда орґанізація — це сила. А де сила, там мусить прийти побіда!

—о—

Зі світа

Затвердження договору Келльоґа.

Американський парлямент затвердив договір Келльоґа. Французькі часописи виказують з тої нагоди свою радість, та сподіються, що й инші держави підуть слідом Америки. Инші знова ґазети пишуть, що нема чого так дуже тішитися, бо хоч Америка затверджує противоєнний договір, та це не перешкаджає їй зброїтися на всі сторони, й на морі й на суші.

Залізнича катастрофа.

В Ромунії коло стації Прусуіла вискочив зі шин почтовий віз поспішного поїзду. На се надїхав із Букарешту другий поспішний поїзд і впав на ушкоджені ваґони. В часі тої катастрофи вибухла пожежа, в якій згинуло кількоро людий. Убитих у тій катастрофі є 14 а ранених понад 40 осіб.

Безробіття в Анґлії.

Англійський вуглевий промисл переходить дуже тяжкі часи. В звязи з тим настало страшне безробіття. Наслідком того запанувала в робітничих родинах небувала нужда. В цілій Анґлії нині є около півтора міліона робітників без праці. Урядові круги здають собі добре справу з так ґрізного положення. Анґлійський міністер здоровля заявив, що в Анґлії не тямлять такої нужди, яка там нині запанувала. Уряд заопікувався безробітними та уділив їм значної помочі. До тепер визначив їм 150 тисяч фунтів штерлінґів та завізвав суспільність до складок на ту ціль.

Уродини цісаря Вільгельма.

Бувший німецький цісар Вільгельм II. живе від розвалу німецької монархії на прогнанню в місцевости Дорн у Голяндії, куди заслали його по скінченню війни побідні держави. Та німецький нарід не забуває за нього. Дуже часто відвідують його бувші та теперішні німецькі достойники. Сего року, дня 27. січня випадає 70-ліття річниці його уродин. З цілої Німеччини приїхали до нього численні делеґації його прихильників. Від бувшої цісарської армії прибули делеґації з генералом Макензеном та Шредером на чолі. Приїхали також члени цісарської родини та предсcтавники ріжних німецьких монархістичних орґанізацій. Одною з найбільших таких орґанізацій є військова орґанізація Штальгельм, яка гуртує 35 тисяч членів, яка також вислала до цісаря з поклоном своїх представників. Часописи пишуть, що згадані вірнопідданчі відвідини німецьких орґанізацій у свого бувшого цісаря є маніфестацією німецького народа за монархістичним ладом. Хочуть Німці, щоби правив ними цісар, або король, а не республиканська влада.

Розвязання італійського парляменту.

Італійський король Еманул II. підписав декрет (грамоту), яким розвязав дотеперішний парлямент. Вибори до нового парляменту мають відбутися 24. марта а перше засідання сойму і сенату 20. квітня с. р.

Большевицьке дикунство.

Як звісно, від початку панування большевиків у Росії та на Україні сконфіскували вони всі приватні бібліотеки та книгозбірні. Через десять літ цінні книги марнувалися по пивницях та инших непригожих до того складах, так що мало що з того осталося. Нині большевицький уряд рішився „вратувати“ від змарнування ті останки памятників російської й української культури. І „ратує“ їх у той спосіб, що продає їх пудами „на перець“. Одну партію тих книжок в кількости 250 тисяч тон закупили фабрики паперу, до перерібки.

СОФІЯ бар КІНСБЕРІ

Івась і Гануся

(Продовження).

Та Улянки не збудити сьогодні. По важкому робочому дневи спала вона мов бабак і Івась із квіткою журавцю та ґльоксінії в місячній ночі завернув ао дому. Як прийшов у свою кімнатку, завісив капелюха на стіні.

— Чарівна дівчина коршмарева Настка — сказав до себе й поглядав на темнофіолетну чашу квітки. Потім погладив пальцями червону квітку. — Але й Рузька теж гарненька та гожа дівчина — трудно тай дуже рішитися, котру з них вибрати.

Чверть години пізніш спав і він твердим сном.

На другий день по полудні сидв старий Довбня на лаві біля хати Танчаків. У куті уст звисала невідлучна люлька, а на плечах у нього був наплечник. Біля нього сиділа привітливо донечка Танчаків, Улянка.

Мартин димив хвилинку наперед себе, а потім вийняв люльку з уст тай каже:

— Дівче, жаль мені тебе, що ти все ще ходиш самопас. Ти така чепурненька собою, що всякий радо глядить на тебе. Теперечкп ти вже в тих роках, що тобі пора вже під вінець. Чи ніхто ще не сватався до тебе?

Улянка похитала головою:

— Ні, за мною ніхто не оглядається.

Мартин глядів наперед себе з обуренням:

— Це гільтяї. — сказав він, пустив кілька разів дим із люльки й говорив дальше: — Та ти так дуже не бери собі цього до серця — знаю вже я одного, що бувби добрий для тебе, а ти для нього. Я маю на думці Івася Бандуру. Він людина як слід, і колись буде з нього добрий чоловік.

Улянка заперечила головою:

— Батько й мати не хочуть обоє ще ніщо й чути про вінчання. Тай із цього не буде нічо...

— Це я знаю давно, що батьки не хочуть ще віддавати дівчини — відповів із надумою Мартин Довбня й гладив свою довгу сиву бороду — у твоїх домашніх ти ще досить вчасно відійдеш від них, колиб прийшлося тобі пождати й десять літ. Та позволь мені тут вмішатися. Вже я розуміюся на таких справах. Доведу я тутечки все до пуття. Ще ніхто не вихопився мені, як що я задумав кого злучити.

— Івась бувби мені по нутру, та — Улянка замялася.

— Щож ти можеш закинути йому? Скажи щиро — заохочував старий по батьківськи.

— Івась на кожній забаві танцює з іншою тай залицянок не кидає. А я не терплю цього,

— Д вче, не будь така дурненька — напімнув Мартин повагом, як мав звичай. — Уважай, Івась веселий парібок, радо бере участь, де весело бавляться, та нічо лихого не закинеш йому. А що не найшов іще відповідної, то чейже мусить за нею розглянутися. І як уже найде її, будь певна, не глядітиме за ніякою іншою. Знаюся я на цьому, повір мені. І я не намовлявби тебе, колиб не знав, що тут твоє щастя. Івась гідна людина, трудящий, не пє, в карти не грає тай не простак. Його мусить тільки жінка держати трохи на привязі тай вийде найкраще подружжа. А тиж знаєш гаразд, як узятися до цього. Ти порядна дівчина. За тебе мусівби кожен і в огонь скочити. Зведу я вже кінці до купи. А тоді запросиш мене на весілля. Я знаю багацько веселих пр

Нема народу без віри

Релігія, віра так старинні, як людство.

Бог, коли сотворив людину то вдунув в неї душу й так зробив лучбу між Творцем і людською істотою. Потім нераз іще, як знаємо зі Святого Письма, Бог в обявленнях зазначував цю лучність свою з людьми. І саме ця лучність, цей союз із Богом називається релігією. (Релігія це латинське слово — по латині „реліго" значить лучу, зєдную). По нашому називаємо це вірою, цебто, що ми віримо в Бога, віримо, що Бог творець усього світа, й усього живого, що є на ньому й що Він кермує й править світом. Віримо, що Бог є найліпший і найдосконаліший Дух, що все був, є і буде.

Але вже здавна були люде, які не мали віри в Бога. За підшептом злого духа, що перший збунтувався проти Бога, говорять вони: „Є тільки це, що я бачу, тільки це можливе, що людський розум може обняти. А що я Бога не бачу — то значить, Бога нема".

Такі мудрагелі ще нераз кажуть:

— Докажіть мені, що є Бог!

Доказати, що Бог є, можна й учені люде здавна вже доказали, хоч віруючій людині не треба доказів.

Найкращим доказом є це, що нема на всій землі народу без релігії, без віри. Є народи півдикі, що не мають наших уладжень і живуть сливе як звірі, не мають ні писаних законів, ні книжок, бо не мають письма, **однак нема народу, що не мавби віри, релігії.** Знають про це всі вчені, що досліджують життя й звичаї цих диких народів. Кожне навіть найдикіше племя вірить, що є найвище Єство й віддає йому честь. Само собою, що розуміння Бога в них неясне. По первородному грісі прародичів затемнилося в людей поняття Бога. Вони покланялися силам природи: сонцеві, місяцеві, зорям, вітрові, хмарі, громам, водам, горам, деревам, робили собі штучних богів із дерева та з каменя, але всеж таки вірили, що є вище єство, що кермує світом. Потреба віри є — в душі кожної людини — релігія підносить людину до Бога, релігія виробляє совість, ублагороднює людину. Без релігії людина скоро стає подібна до звірини, забуває про ближніх, людина людині вовком стає. Хто вміє глядіти на світ і на людей, бачить це й тепер. Де віри нема, там нема вдоволення, нема чести й щастя нема.

Ніколи, ніколи не буде людина щаслива, коли віри не буде мати! Було вже багато випадків, що вчені безбожні люде, які в гордости своїй думали, що все в світі обняли розумом своїм — вкінці таки сказали: „Є Бог"! і навернулися. Але це були правдиві вчені, а не горді недоуки.

Людям зіпсутим, людям неморальним, що в нечести, в гріхах потопають невигідно з цим, що є хтось вищий, що може покликати їх на суд за їх грішне життя й тому стараються вмовити в себе та в других, що Бога нема, а нема Бога, то не треба боятися гріху — можна грішити, можна кривдити ближнього.

Однак і вони, хоч називають себе безбожниками, безвірниками, або по вченому атеїстами, не без віри. Не має віри в Бога, та вірить баламутам, які торочать йому, що Бога нема, бо доказати, що Бога нема ніхто не доказав тай не докаже — мусить вірити на слово. Не має такий чоловік віри в Бога, то вірить у власне черево, у гроші.

І таку віру свою ширять ці зіпсуті люде між народами, бо пре їх до цього їх зіпсуття, чортівські підшепти.

Проти цих людей, проти отруї, що вони ширять, треба нам католикам рішучо виступати, бо глядіти байдуже на їх безбожну роботу — це також гріх.

А найбільшим ворогом тепер це комунізм, що в Росії й на Україні взяв верх. Та комуністи не вдоволяються своєю державою, а стараються ширити свою отрую по всьому світі, скрізь ширять вони безбожну думку, що „релігія це опій народів". Тому проти комунізму, проти більшовиків мусимо ми, християни католики, виступити рішучо та всюди поборювати їх безбожні „науки".

———o———

З церковних справ

Скасовано безбожний закон.

Чехословацький уряд, на внесок більшости соціялістичних послів видав був закон, яким у цілій Чехословаччині скасовано урядове святкування деяких латинських свят. Чехословацькі католики довго боролися за приверненням назад тих свят. Їх заходи мали успіх. Бо ось вийшов закон, який привернув назад урядове святкування свят: Нового року, Трьох царів, Світлого понеділку, Вознесення, другий день Зелених свят, Божого Тіла, св. Петра і Павла, Успення ПДМ., Всіх Святих, Непорочного Зачаття і св. Стефана.

Подія скасування католицьких свят у Чехословакії нехай буде пересторогою для нас, Галичан. Не вибираймо на будуче ніяких соціялістичних, або байдужих для св. віри послів, щоби в соймі не киринили проти Церкви та проти християнських обичаїв.

З життя католицької Церкви в Полудневій Сербії.

В місті Скопле явився новий тижневик: „Благовістник". Він призначений для католиків сербів. В першім числі того орґану поміщено між иншим цікавий опис з життя катол. Церкви в тій країні. Католики серби підлягають під владу епископа зі Скопле, який меш-

---

зок до розмови. Знаєш, я тут мистець. А як потім я в твоїй молодій господарці обстану за тобою, то дістану від тебе часом фунтик вудженини, або масла. Я це знаю. Не важкож воно вам буде. Тепер, хай Господь має тебе в своїй опіці, дівчино, та працюй пильно на посаг. Я вже вскорі пришлю тобі Івася.

Старий Мартин підвівся та, як ішов дорогою, знов димив у сонячне повітря пополудня.

Віддалився вже був чималий шмат дороги від крайніх домів, як зійшовся з Іваном Бандурою, що завертав із сіножати на сільську дорогу. В нього через плече була рушниця. Ішов у ліс. Полеву роботу покінчили й Івась мав вільне пополудне. Він був добрим стрільцем, а що кожну вбиту звірину совісно віддавав надлісничому, то цей навіть радий був із його певної ловецької рушниці.

Повагом ішов тепер Івась побіч Мартина.

— Трішки на полюваннячко? — спитав старий і кивнув Івасеві приязно головою. — Ви молоді парібки потрібуєте будь-що-будь дещо розривки тай краще воно замість висиджувати в коршмі йти в ліс.

— А куди ви так? — спитав Івась не відповідаючи на Мартинову замітку.

— До Трійняків. Маю знести господині на долину масло й винести на гору вудженину. Потім і мені перепаде з цього шматок, а старі кости болять уже й треба їх трошечки помастити. Саме спочав я дрібку в Танчаківни Уляни — додав він і глипнув із боку на Івася. — Це люба дівчина, оця Улянка й хоч дістане колись усе й дім і обістя та все, що до нього належить, — то вона ні трішки не горда, не панониться. Говорить зівсім щиро з кожним. Я їй прихильний.

— А вжеж, вона добра дівчина, — сказав Івась розсіяно.

— Шкода дівчини! Батьки ніяк не хочуть віддавати її. Із неї вийшлаби гарна господиня. Видно це на перший погляд. І я вже знаю кого вона хотілаб. Знаю краще від тебе, Івасю, бо ти ніколи не звертаєш очей там, куди треба. Та з цього і так не вийшлоб нішо. Її батько й мати не присталиб на це. Вони радіб віддати її за когось вищого. Нище власника гостинниці або сталого вчителя вони не думають. А мені жаль дівчини, бо її серденько полюбило когось тай буде нещасне, бож кажуть на милування нема силування. Та я вже їй трохи втовкмачив, щоб вибила собі тебе з голови, бо в тебе вже інша на думці. Но, вона пізніше й сама побачить, що Івась і Гануся до себе належать і з часом погодиться з цим. Вонаж не лиха дівчина. В неї розум ясний і вона знає, що не все можна мати цього, що його бажає серце тай свідома, що не слід брати цього, що ходить з рушницею — та тутечки рішить батько!

І старий Мартин моргнув до Івасевої рушниці.

Парібок спалахнув гнівом.

— Коли я ходжу з рушницею, то це хай нікого нішо не обходить. Тут не дам я собі нікому нішо говорити. Перестань уже раз вмішуватися в справи, що тебе не обходять. Я оженюся з ким сам захочу. Це моя справа. А Улянці не базікай більше таких нісенітниць. Чуєш? Тай мені не говори ніколи ні словечка про Липчакову Ганусю. Я ніколи не мав нішо з нею та не матиму. Теревені плести про мене не дам нікому. Із своїми сплетнями йди до інших не до мене.

Лютий відвернувся молодий парібок і завернув широкою ходою на лісну доріжку.

Мартин сміявся вдоволено до себе:

кає в Прізрені. Їх є 25.000 душ, а з того 16.000 альбанців. Найтяжшою там справою до розвязання, є справа так званих ляраманів. Лярамани, се такого роду християне, що в публичнім життю придержуються магометанських звичаїв. Вони ходять до турецьких мошей на молитву, кажуть себе похоронювати по смерти турецьким духовникам на їх цминтарищах, а однак мимо того несуть своїх дітей до хресту до католицького священика, перед католицьким священиком заключають супружа, перед ним сповідаються, з його рук приймають св. Причастія, а навіть у слабости, в послідній годині просять від него св. Єлеопомазання. А відки у тих ляриманів взялося таке помішання християнства з поганством? Се помішання у них взялося з того, що колись давно, вони боялися переслідування турків. З тої боязни вони залишили католицьку практику, а місто неї приняли в дечім практику музулман. А що ті ляраманє, се люде страшно темні, проте вони сильно вперті. Хоч у нинішних часах не мають чого боятися переслідування, однак з поганськими звичаями не зривають і більше тих звичаїв боронять, чим самі турки.

Чи трапляються й за наших часів св. мученики?

Так! Ніколи їх в католицькій Церкві не забракне. Кожне століття нових мучеників має. Після останніх обчислень на півострові Кореї в 1827 році вмерло мученичою смертю за святу віру 1.000 людей, а від 1866 до 1870 около 8.000. В Сіямі, в Тонкіні від 1855 до 1885 згинулс під катівським мечем біля 40.000 християн, а в Китаю в 1900 році замордовано близько 8000 осіб. А скілько то мусіло бути тих мучеників в Росії і на Україні в послідних десяти літах. Колись теж їх обчислять!

САМОХОДОВІ САНИ

Російський інженір С. А. Кузін видумав самоходові сани, які без коний, а при помочі подібного до уживаного при літаках мотору з великою скорістю мчать по гладкім леді. Кузін тими санками переїхав по замерзлім морі із Ленінграду до Осльо в Норвегії. Образок наш представляє інженіра Кузіна в самоходових санях.

Сектярська дурійка

В селі Красне (золочів. повіту) є секта так званих штундистів. Збаламучені сектярі попадають деколи в таке запаморочення, серед якого говорять незрозумілі нікому слова. Деколи піють, квакають ітд. Вони переконані, що то Дух св. на них сходить і що вони говорять чужими мовами. Дня 16. І. 1929 один з членів цеї секти молодий, бо 32-літний мужчина Грицько Москва в часі такого говорення збожеволів. Прикликаний лікар ствердив повне божевілля. Ця очевидна кара Божа хай буде пересторогою для тих наших темних людий, що ще ідуть за сектярськими аґітаторами.

Вісти зі сойму

На засіданню бюджетової комісії велася дискусія над справою податків, які уряд замість зменшити, щораз то збільшує. Доторкнено справи: Чому дирекція банку господарства краєвого відмовляє пожичок для українських кооператив. — На засіданню освітної підкомісії обговорювано внесок Українського Клюбу в справі доповнення (новелізації) § (параґрафу) 58. закона з 1. липня 1927 про службовий стан учителів. Внесок мав на ціли унеможливити на будуче ріжним високим шкільним достойникам натягати той параґраф. Бо після того, як тепер він виглядає, могли шкільні власти без слідства і без доказання якої небудь вини немилого собі вчителя усувати з посади або перекидати на иншу. — Також на конституційній комісії має вирішитися справа: який ми нарід? Чи український чи „русскій“ чи "русінський“? Цікаве, що? Як то болить декого те, що ми називаємо себе українцями, що навіть не хочуть урядово дати нам тої назви. Крайна пора, щоби дотичні урядові чинники й не урядові круги перестали осмішувати самі себе і називали нас так, як ми самі себе називаємо. Справа та ще не полагоджена, бо панове посли з бльоку співпраці з урядом „ще не заняли що до неї становища“. — Також судова комісія обговорювала справу нового декрету про зміну судового устрою. — На бюджетовій комісії дня 18. січня посол „Стронництва хлопського“ бувший ґенерал Роя звернув увагу, що в деяких полках є до 40 процент непольських національностий, головно українців. Він думає, що з політичних і бюджетових причин булоби справедливо позволити українцям зорґанізувати українські полки.

——o——

— Цього бутного парібка я вже добре накрутив.

Було гаряче пополудне. Повітря було сонишне, як у середліття. Навіть у лісній тіни було парно. Скорою ходою йшов Івась поміж стрункі ялиці. Слова старого шуміли ще йому в голові. Улянка, це дівчина, що її бажавби він увести в хату. Вонаб булаб добра, господарна жінка та дісталаб із часом чималий посаг. Вонаж одиначка у Ттнчаків — а своя хата, шматок цоля, що він мігби назвати його своїм, цеж була мета всього його змагання, туга його молодецьких літ. Його батьки мали гарне господарство, та воно було записане найстаршому синові, що був неньчиним пестієм. Дві веселенькі, розпещені доньки мали все першенство в хаті й уміли завсіди переперти свої бажання. Івась був наймолодша дитина й відчував усе, що ним помітують. Його вперта вдача, спричинила батькам не одну важку годину й уже здавна уважали його непотрібом у родині. Що все був покидьком у хаті, що не зазнав ніколи любови ні батька, ні неньки, то його впертість і твердість вдачі, що їх легко можна було злагодити, все більше дубіли, закріплювалися.

Тепер ішов зеленим лісом. Довкола нього цвили кущі вересу, прочитан вився по скелях і папороти розповивалисвої віярі. Знеохочений плівся Івась дальше.

— Саме Улянка й тільки Улянка подобається мені. Вона люба, гожа дівчина. а гарне обістя! Там можна гарно господарити й тамечки дійшовби я до чогось! Мій брат Осип, дістане від батька господарство. Для дівчат, прискладав він купку грошей, а мати готовить кожній найкраще придане, а я мушу гарувати, мучитися, але для мене нема нішо. Тож мушу вважати, щоб самому дбати про себе, коли дома не журяться мною.

Усе ґлибше ввіходие Івась у ліс. Зайнятий не веселими думками й не завважав, що важкі хмари з крили сонце. а гилля холіталося в вітрі сюди й туди. Нараз промчала поперек дороги ярка лискавка й рівночасно проніссія дріжучий удар грому, потім тріскіт і ломіт. Грім поцілив невподалік ялицю й розколов її згори аж гень до пня. Тепер пустився рясний дощ. Лискавка й громи йшли в коротких відступах. Молодий парібок прискорив ходи, перескочив потім рів, що тягнувся здовж дороги й у кількох скоках опинився перед чималою скелею. У скелі була широка розколина мов природна печера. Був це вельми пожаданий захист у таку негоду. Вихор скаженів у гиллю ялиць і кидав верховіттям сюди й туди. Тут то там падало дерево, що стояло одинцем із голосним ломотом вирване з корінням і падаючи ломило сусідні дерева. Дощ густішав усе більше й важкі каплі шуміли й лопотили крізь чатиння. (Дальше буде.)

Пришліть передплату на 1929 рік самі, та приєднайте „Правді“ кількох нових постійних передплатників. Тоді „Правда“ зможе при тій самій ціні виходити в подвійнім обємі і в двоє тілько як дотепер подавати Вам цікавих вістий з цілого світа та з краю.

Від Редакції

Подаємо до відома всім нашим ВП. Передплатникам, що число 4. „Правди“ заняло львівське староство ґродське. Тому просимо його не реклямувати. Щоби не лишити наших Читачів через два тижні без часопису, число 5. „Правди“ видали ми скорше. Також повідомляємо, що судові власти цофнули заряджене львівським старостом ґродським заняття числа 2. „Правди“, за статтю „Тиха праця“. Число те, по відібранню з поліційного складу, вислали ми зараз всім нашим передплатникам.

—o—

Що нам долягає?

На „Питання до наших Передплатників і Читачів“ одержуємо численні відповіди з усіх сторін нашого краю. Деякі відповіди такі цікаві, що вважаємо корисним для всіх наших Читачів — поміщувати їх в нашім часописі. Повного імени пишучих ті відповіди не будемо подавати, бо не знаємо, чи бажалиби вони сего. Нині поміщуємо уривок відповіди одного не вченого у високих школах, але свідомого українця, розумного, поважного господаря Михайла Т. з Бережанщини.

Ось як відповідає він:

„Питаєте, що нам долягає? Багато болячок доскулює нам, селянам. Війна нас знищила. Много наших дітий погинуло на ріжних фронтах та в українській війні. І серце болить, що инші народи доборолися своєї держави, а нас Господь досвідчає, як праведного Йова, на якого голову валилося одно нещастя за другим. Зі всіх боків нам доскулюють. Знищену господарку годі поставити на ноги, бо рік у рік слабий урожай, податки великі. Позички на довгу сплату банки не дають. Поля мало, а тут чи не в кождім селі кольоністи розсілися. Їм то і гроший позичають і найлїпще поле за безцін та ще на довгі рати продають.

Та ще все, що потрібне селянинови — дороге. Кожуха на зиму, чобіт, січкарні, годі докупитися. За те зерно, гуси, кури, масло, яйця, худобу, яку виплекаємо, за безцін забирають жиди, а за доляри вивозять з краю. Як не має нас серце боліти, коли на хліб, худобу, з яких ми, селянський нарід жиємо — ціни накладають жиди нероби, а не ми, що той хліб сіємо, що ту худобу плекаємо.

Пишіть, Панове Редактори, як найбільше у „Правді“ про те, щоби наші селяни гуртувалися в своїх господарських кооперативах-спілках. Коли в кождім селі буде така селянська кооператива і коли кождий селянин лише в ній продасть збіже, яйця, масло, клоча, дріб, худобу зі своєї господарки і лише в ній буде купувати потрібні до хати чи господарки товари, тоді жидівські пявки не будуть мали що робити в селі. Тоді всі селянські кооперативи разом у цілім краю, будуть ставити ретельну ціну на всі плоди сільського господарства.

Тоді й потрібних собі товарів купить селянин за меншу ціну в своїй кооперативі, бо вона купуючи їх на гурт, просто з фабрики, чи з великого складу, дешевше їх там дістане.

Пишіть про те, щоби селяни як найбільше горнулися до читалень „Просвіти“, та не висиджували по коршмах. Щоби не розбивалися на ріжні партії. З тими партіями, то вже кара Божа! Замість згуртувати нарід, ще більше розганяють, ослаблюють його. І тут найбільшою болячкою те, що наші селяни подекуди даються заманювати до таких партій, які виступають проти віри, проти Церкви та священиків.

Я маю вже 59 літ. Та добре тямлю, що давнійше, коли люди держалися сильнійше віри, лїпше було жити. По селах молодіж не пяничилася та не розпустувала. Не було чути в селі про крадіжи, бійки. А нині не один „кавалір“ і на татуня руку піднесе. Хто тому винен? Ніхто, а ті ніби „українські“ радикальні, соціялістичні партії, які безбожними ґазетами, вічами відтягають молодь від церкви, та вчать їх не шанувати або висміювати віру, християнські звичаї.

Пишіть, Панове Редактори, про ті болячки та радьте, як нам селянам, боротися з ними“.

Протикоршемний рух

Українські протиалькогольні товариства й орґанізації проголосили **місяць лютень 1929 — протиальиогольним і протикоршемним місяцем.** В цілім нашім краю, в кождій громаді повинно відбутися голосування проти коршми. В тім місяці не повинно бути ніодної людини, ніодного Українця і ніодної Українки, які не зналиби, що найбільшим нещастям нашого народу є коршма, а найгрізнішим ворогом кождого чоловіка є горівка і всякий инший алькоголь. Поборюймо нашого національного ворога — алькоголь!

—o—

Поширюйте „Правду“!

К. К.

Св. Апостол Павло

Гонитель християн.

Гордий та пишний приступив до єрусалимського архієрея вчений Тарсянин Савло, поклонився йому тай каже:

— Архієрею! Дуже вже множаться оці поклонники Христа. Треба рішучо до них забратися, кінець їм зробити! Чув я, що багато їх є в Дамаску й явно виступають. Дай мені листи в Дамаск до шкіл, щоб коли я кого там найду, що будуть Христові поклонники, чоловіків і жінок, міг їх привести тут у Єрусалим.

Похвалив його архієрей за ревність та велів виготовити йому листи.

І виїхав із численною дружиною лютий Савло в Дамаск та по дорозі розмову веде з одним із дружини.

— Дуже вже ненавиджу я отих християн. Чи бачив хто таке, прості рибалки, люде невчені взялися якусь нову віру ширити...

— А всеж дивно воно, що вони ці, як кажеш, прості рибалки такий вплив мають, що ловлять душі людські мов риби в сіти й то не тільки простих, рівних собі людей, але й високих становищами й родом та високо вчених...

— Ти з таким захватом і запалом говориш про них, друже — засміявся Савло, мов сам уже став їх приклонником.

— Не став я їх приклонником, бо не знаю гаразд їх науки — відповів Савлів товариш — але чудує мене їх величезний вплив...

— Тебе чудує, а мене лютить — сказав Савло. — Я усіх їх, колиб змога до ноги вигубивби.

На це товариш його, щоб покінчити розмову, вказав у далі на горді мури города:

— Ось Дамаск перед нами.

Відділ наближався вже до Дамаску...

„Савле, Савле чого гониш мене?“

Вже були перед ворітьми міста.

Аж нараз Савло скрикнув: „Ах!“ і заслонив очі долонею.

Із неба впала на нього ясність, що аж сліпила. Кінь Савла скочив у бік і Савло впав на землю й чує могутній та заразом такий милий голос:

— „Савле, Савле, чого гониш мене?“

Савло не віднимаючи руки від очей спитав дріжучи:

— „Хто ти, Господи?“

А голос йому в відповідь:

— Я Ісус, що мене ти гониш! Трудно тобі проти рожна перти.

Савло трясся ввесь мов у лихорадці тай увесь не свій був і спитав трівожним голосом:

— Господи, що хочеш, щоб робив я?

А Господь йому:

— Встань і йди в город і скажеться там тобі, що тобі робити.

Люди, що їхали з ним стояли зчудовані, бо чули голос, а не бачили нікого.

І підвівся Савло, отворив очі тай сказав із жахом:

— Я не бачу вас, не бачу нічого, я сліпий!

І взяли його за руку, посадили на коня й так повели в Дамаск...

Повезли його в дім його знайомого Юди.

У Дамаску.

Сидить Савло сліпий у домі Юди. Просять його їсти, просять пити — не хоче. Цілісінькими годинами лежить і молиться, тулить розпалене лице до холодних камінних плит. Палить його гарячка, та не тіло палить, а душу. Вона душа його, ця горда, непоборна здавалосяб душа, хвилюється, бурпться аж до найглибших глибин, мов розгукане море. Так ця душа це море, це безкраїй океян, що спокою бажає. Бо страшне було це, що склалося вчера перед ворітьми Дамаску. Була це нагальна лиськавка, що звалила його високі будівлі, його горді наміри й задуми, знищила в мить мов дитячу будову з піску. Світло, що осяло його там перед ворітьми було мов це світло в перший день сотворення світа, а слово, що він почув його, було мов творче слово Бога в цей день.

І. К.

Вартости цього світа*)

Бурі історії проходять понад людьми й понад їх ділами й не щадять навіть гідної пошани старовини: монастир серед ліса впав жертвою одної з бур новітнього часу, його знесено. Черці мусіли кинути улюблені келії й старалися в ріжних місцях стати пожиточними в душпастирстві, поки одного за одним не покликала смерть туди, де нема заслань і де співи псальмів не вмовкають ніколи.

Колишній монастир переміняли в фабрику. В одну з цих великих фабрик наших часів, що в них творять новітні культурні вартости. Все, що в колишніх монастирських будинках тепер творилося, може не було й одним очком в сіти нашої культури — та всеж таки було воно частинкою цеї великанської появи, що без неї ми сьогодні не моглиб уже вести життя. Кілько рук працювало тепер у цьому колишньому монастирі, або кілько висилали їх відси до зисковної праці. Кабель**) ніс коротке, звязке слово приказу панів фабрики так бистро, як лине думка, до Єгипту й заразісько йшли тисячі муринів і грабів до праці, щоб заробити собі на хліб — а чиж це не велике діло дати тисячам повсякденний хліб? Морякам і людям, що обслугували в пристанях, залізничій службі, а також робітникам і робітницям у ткацькому промислі та їх родинам і т. д. Не можна теж заперечити, що завитав і добробут в околицю, де була фабрика, себто колишній монастир. Люде там жили краще й краще зодягалися. Будували собі чепурненькі домики й могли подокуплювати собі до них землю під огороди, могли посилати діти в вищі школи й запевнити їм знання, що давало їм змогу жити безжурно, дійти до сили та впливів.

Та не дасться також заперечити, що враз із добром прийшло й лихо.

Заробітнє життя розбивало родини, бо блеск золота заманював і жінок, матерей дітей до заробітку. І діти, що мусіли обходитися без материнської опіки, не росли для гарної будучини. Виростали мов той бурян і дарма було сподіватися з них доброго жнива.

І вийшло так, що в чоловіках і жінках, що виросли з цих, жив зівсім інший дух, як у їх предках, що бачили ще черців у монастирських забудованнях і жили так побожно, як і черці. Бож певно, що звуки дзвонів будять інші почування в людському серці, як гудіння фабричних гудків, що кличуть до одноманітної праці. Наспів час, коли робітники й робітниці на свист гудка вже раннім ранком чули, як у них обзивається відгомін ненависти, яка рада6 змести клясові ріжниці людства, щоб на їх місце поставити волю, яка не признає ніякого авторитету, рівність, що не признає навіть природних ріжниць таланту, братерство, що вже зівсім не знає, який святий змисл, що ставить важкі завдання, міститься в слові брат. Дні завзятих боротьб між власниками фабрик і робітниками, дні гіркої нужди наслідком недоборів і безробіття бачила колись тиха галява в лісі. І хто ще жив із цим уже дуже старенькиx чоловіків і жінок, що тямили ще черців і їх черноче життя, цей неpаз поглядав на монастирську церкву, що її переміняли на галю машин і в душі бажали, щоб високі церковні вікна роз'яснилися знову золотим полумям від блеску світла горіючих свічок, поважні співи, щоб знову заповнили високі склепіння Божого дому — а люде, щоб жили знов у старих, убогих обставинах, але зате, щоб знову знали це, що вже зівсімнісінько забули: вірити, вповати, боротися, молитися, думати про спасення своїх душ.

Та час не завертає своїх коліс. Там по той бік ліса шуміла велитенська ріка новітнього культурного життя — а до неї посилали люди з ліса чисті й каламутні струї. Ясні струї, це була їх чесна праця, каламутні це вся ця неморальність, що чіплялася праці.

А обрахунок? — Його зробить вічний Бог.

—o—

*) Гляди в ч. 3. „Правди“ статтю „Вартости, що не цього світа“.

**) Підморський телеграфічний і телефонічний дріт

Совітські господарства

Про большевицько-жидівських „газдів“.

Зі сконфіскованих панських маєтків потворили большевики т. зв. „совхози“, що значить совітські або большевицькі господарства. Завідують цими господарствами, до яких прилучено також в багатьох місцевостях і сконфісковані хлопські грунти жидівські комісарі, які на хліборобстві нічого не розуміються. Їх господарка страшна. Коли перед війною один морг давав наприклад на Україні від 10 до 15 кірців з морга, то сьогодні жидівські „газди“ навіть 4 кірців з морга не мають. Такі то з большевиків господарі.

Большевицька газета, що виходить у Москві „Вечерная Масква“ повідомляє,

---

Равві Никодим говорив, правда, колись таємничо про відродження, що про нього навчає вчитель із Назарета. Може це саме відродження? Та це все було таке незвичайне, таке нагле й нове, що сліпець на хвилину хапається за голову й питає себе:

— Чи це була дійсність, чи нечайна злуда?

Ні, не можна сумніватися! Очі його осліпли, мов звязаний лежав він на землі в хвилі появи перед Дамаском. Однак він остав такий, як був „муж із ясним і сміливим думанням, з певною й рішучою волею, що не мішав слів із подіями, гарячкових маячінь із найчистішим пізнанням, хоробливих примар із Божим навіщенням — він знає в що він вірив“.

І його товаришів кинула сила світла до землі й вони чули цей голос. Та тільки в ньому зайнялася лискавка, тільки він зрозумів глибінь і силу слів.

Не сила наша ввійти в велику тайну цього сліпого, в усі його думки й почування, що їх визвало благодатнє навіщення Христа в його просторій і глибокій душі.

Сидить він і думає, аж тут отвираються двері.

— Чи тутки гостить Тарсянин Савло?

— Так відповідають йому. — Чого тобі треба в нього тай хто ти?

А прохожий каже:

— Я ученик Христа Ананія. Мій Господь присилає мене до Савла.

Повели його в кімнату, де молився Савло.

Ананія ввійшовши в кімнату, поклав руки на нього тай каже:

— Савле, брате! Господь Ісус, що явився тобі в дорозі, що нею йшов ти, післав мене, щоб ти прозрів і сповнився Духом святим.

І зараз із Савлових очей спала немов луска й у цій хвилині прозрів він і каже Ананії:

— Я бачив тебе в видінні, що ніби ти ввійшов і поклав руку на мене, щоб я прозрів. Та оповідж мені, як тебе післав Господь до мене.

І Ананія оповідав:

— Явився мені Господь і закликав до мене в видінні: „Ананіє!“ Я впав на вколішки й кажу: „Ось я, Господи!“ А Господь мені: „Встань і йди на вулицю, що зветься Проста й пошукай у Юдиній домівці Тарсянина, що йому на ймення Савло. Він там молиться: А я на це: „Господи, я чув від багатьох про цього мужа, кілько він лиха заподіяв твоїм святим у Єрусалимі. І тут має він власть від архієрея вязати всіх, хто твоє ймення прозиває“. А Господь мені на це: „Іди, бо він у мене посудина вибрана, щоб імення моє нести перед поган і царів і синів Ізраілевих: я бо покажу йому, кілько мусить перетерпіти за ймення моє“...

— Я готов терпіти за Христа й найтяжчі муки, бо це за правду святу.

— Віруєш сильно в Христа? — спитав Ананія.

— Так! Кріпка віра моя.

— Чи хочеш охреститися?

— Так — відповів Савло.

І охрестив його Ананія.

Що йно тепер уперше прийняв їду й покріпився.

І повів його Ананія між учеників Христових. І був він між ними мов новонароджений. В душі в нього було так легко, так ясно. Він чув, що звільнився від довгого блуду й болючого гнету. Безкрає щастя обняло його душу! Глибока покора проймала його, що його, гонителя Христових вірних, стрінула така велика ласка. І надія збудилася в ньому на неземське щастя й на небо й непоборна туга відплатити Богові за ласку невпинним трудом у городі Божому...

І пішов він по кількох днях уже проповідувати по школах у Дамаску Христа, що це Син Божий.

І чудувалися всі, хто чув це тай казали:

— Чи не той це, що погубляв у Єрусалимі усіх, хто прозивав це Ймення, тай сюди прийшов, щоб вязати християн і вести до архієреїв...

Та так переконуюче говорив недавній ще гонитель християн Савло Павло

що в тих днях має прибути до Москви американський знавець хліборобства, щоби радити большевицьким „ґаздам", як мають господарювати на великих „совхозах", з котрих деякі мають від 34 до 80 тисяч десятин землі. (От як там поділили землю між народом! — Ред.). Ті „совхози" мають бути проваджені на американський лад при помочі машин рільничих. Большевицька ґазета потішає тим своїх читачів, що як прийдуть ґаздувати американці зі своїми машинами — то голоду вже ні на Україні ні в Росії не буде.

Ех, ви ґазди, ґазди! Ґаздували, ви, Срулі й Мошки дотепер і голодом морите нещасних людей. Чи думаєте, ви неробн, що машини за вас будуть працювати, Американці думати, а хлопи ще далі будуть терпіти вашу неволю?

—o—

5 міліонів неписьменних

Большевицька ґазета „Серп" з дня 25. листопада 1928 подає що на Великій Україні є 4 міліони 600 тисяч неписьменних у віці від 14 до 35. літ. До сього числа треба додати ще 600 тисяч малописьменних, отже разом треба навчити читати й писати 5 міліонів 200 тисяч людей.

Отаке дословно пишуть про себе самі большевики. А що наші большевицькі підбрехачі на се? Розсилають даром на села ріжні „Сельроби", „Праці", „Ради", „Землі й Волі" й бають людям, що в „гарній державі за Збручем" не тільки „рай" правдивий (по містах люде з голоду пухнуть!), але й всі мешканці, головно молоді, ті, що ди шкіл доходять — уміють читати й писати. Як се назвати — осудіть самі!

—o—

ПО ВИБУХУ В ЛОНДОНІ

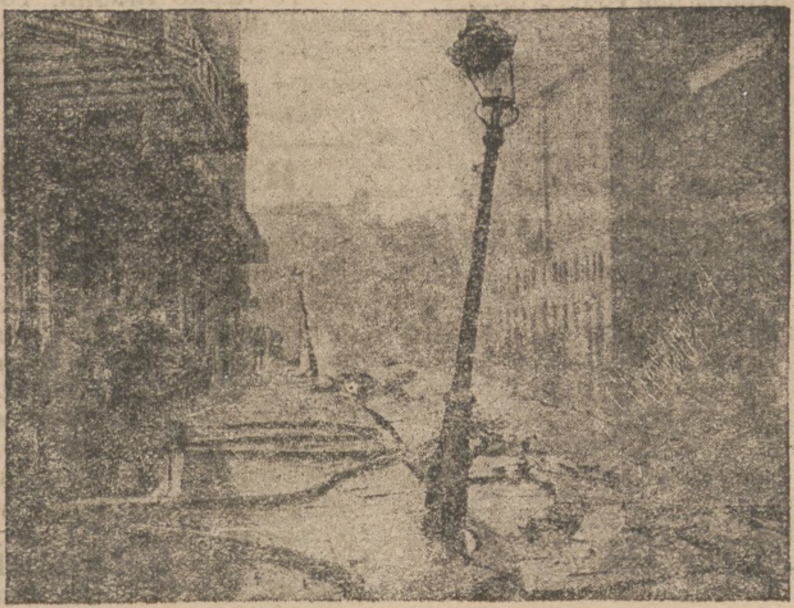

Вибух газу в Лондоні. Описували ми його в однім із попередних чисел. Нині подаємо вид знищеної вибухом газу вулиці.

МАЄ ЗАВСІДИ СЛУШНІСТЬ.

— Слухайте Мошку, нехай вас лихо бере з вашою шапкою, котру ви мені перед роком продали. Ви запевняли, що вистарчить мені до кінця життя, а тепер дивіться — вируділа й розлізлася.

— Я казав, що вона вистарчить вам до кінця життя. То могло бути. Ви, Матвію, тоді таки дуже зле виглядали.

НЕМА ХЛІБА.

Прийшов жебрак до багача тай просить хліба. А багач тоді їв пироги тай каже: —„Іди дурний, я сам хліба не маю: бачиш — пироги їм!

Вигадка-небиличка з 1922 року.

(Про марки, франки та доляри).

Здибався раз Марко з Франком,
А то було вже над ранком.
— Ой ти Марку, бідний брате,
Не мож' тебе і пізнати.
Ти два роки був червоний
Та, бо ладний і гонорний.
Нині синий і подертий,
На вулиці певно впертий.
Марко каже: брате милий
Чому я так нещасливий?
Я є із панського роду,
І я маю много ходу.
Я в богача заночую,
На другий день вже мандрую.
Богач мене не тримає,
Бо рахунок добре знає.
Бідний мене не загріє.
Я йду з вітром, куди віє.
А ти, Франю, богатійший,
В моїх Панів ти вартнійший.
Вони то тебе шанують,
Якусь користь в тобі чують.
Я мав зразу і повагу.
Прийшло панам на увагу,
Хтіли долю поліпшити
І без ліку наробити.
Той долярчик зелененький
То мій ворог є тяженький.
Він богатий на всі боки.
Та він зробив більші кроки.
Якийсь злотник зголосився,
Але він ще не хрестився.
Комусь хліба, тобі камінь,
А Маркови стався Амінь.

Юрко Любий.

—o—

й так палко, що з запертим віддихом слухали його.

— Слухаєш його й не наслухаєшся — говорили.

І багато, багато наверталося до Христа.

І лютували Жиди на нього та змовлялися:

— Вбиймо його!

Та довідалися про змову христіяни й донесли Савлові:

— Убити хочуть тебе Жиди, змовилися.

— Хай убють, цеж буде за Христа!

— Ні, — кажуть йому — Христос вибрав тебе голосити й ширити його науку, треба тобі рятуватися для Церкви. Мусиш кинути Дамаск і вертати в Єрусалим.

— Добре, послухаюся вас — сказав на це Павло.

І зібрався в дорогу.

Та прибігають до нього христіяне й кажуть:

— Не вийдеш ворітьми з міста, бо засілися й стережуть воріт день і ніч, щоб убити тебе.

А інші кажуть:

— Нема іншої ради — у ночі спустимо тебе через мур у коші.

Так і зробили. Нічю потайки вибралися й спустили Христового Апостола Павла й пішов він у Єрусалим.

В Єрусалимі.

Прийшовши в Єрусалим Павло зголосився, так як поручили йому в Варнави.

І прохає він у Варнави:

Введи мене в христіянську громаду, щоб я пристав ув ученики Христа.

Варнава повів.

Та бачить Павло, що усуваються від нього христіяне, бояться його. А відважніші кажуть отверто:

— Не йміємо віри ми тобі, ти переслідував, гонив нас, а тепер пристати хочеш до нас, щоб пізнати нас і потім вигубити всіх.

І жалувався Павло Варнаві:

— Не вірять мені! Та воно й не дивно! Багато я лиха накоїв їм. А тут нараз така зміна, до них пристати хочу.

І каже Варнава:

— Поведу тебе між апостолів. Як побачать тебе з апостолами повірять тобі.

— І пішов Варнава насамперед сам до апостолів та оповів їм, як Павло дорогою в Дамаск бачив Господа, як Господь говорив йому й як він навернувся та як проповідував імя Ісусове.

І прийняли його апостоли між себе. І ходив він із ними в Єрусалимі. І вже всі христіяни не боялися його, вірили йому. (Дальше буде.)

—o—

ДОБРИЙ ВЧИНОК.

— Де ти дів тих 10 сотиків, що я тобі дав?

— Я дав їх бідній жінці...

— То дуже гарно! А котрій жінці ти дав?

— А тій, що в будці продає цукорки.

—o—

Господарські поради

Сім похибок при годівлі безрог.

Господарі роблять отсих сім похибок при годівлі безрог: 1. Не роблять ріжниці між льохою, поросятами й тучною безрогою. 2. Поросні свині годують за добре, так що вони товстіють. Потім не стає молока для кількох, хирлявих поросят. 3. Льохи, що їх ссуть поросята, годують поживою, що в ній обмаль білковини й вони скоро худнуть. 4. Дають поросятам у поживі за мало білковини й вапна й вони слабо розвиваються та мають мягкі кости. 5. Дають надто розводнену поживу, що без пожитку обтяжує шлунок і кишки та стайню робить усе вогкою. 6. Дають невідповідну поживу й тучення йде за поволи. 7. Не думають над цим, що перший цетнар найдешевший, другий дорожчий, а кожен дальший ще дорожчий. І.

—o—

Аманулла зрікся королівства

Афганістанський король Амманула, хотів своїй державі надати европейський вид. Тому став заводити ріжні невидані досі в Афганістані новости. Закупив радіоапарати, літаки, кіноапарати та всяку европейську всячину. Крім того приказав змінити афганську бабську моду так, щоби жінки ходили без закритих заслоною лиць, як се там досі було. А послам свого парляменту приказав зголити бороди. Такі королівські розпорядки спричинили велике заворушення. Проти Аммануди вибухло повстання в цілім краю. Амманула боронився як міг, та не встоявся. Прийшло до того, що мусів відкликати всі свої недавно проголошені розпорядки. Та й це не вдоволило Афганістанців. По найновійшим вісткам Амманула зрікся свого королівського достоїнства в користь свого брата Інаяте Улага і сам утік кудись літаком.

—o—

З чого складається людина?

Один Американець дійшов до ось яких вислідів: Товщ, що міститься в людському тілі, вистарчивби на фабрикацію 7 куснів мила. Із заліза, що є в крові, зробивби невеликий цвях. Цукром наповнивби малу сільничку, а вапном вибіливби курник. Фосфор вистарчивби на 2.200 сірників, а магн на одну порцію магнезії. Потасу булоби на один вистріл дитячої гарматки, а сірки в людському тілі є стільки, що нею викуривби блохи одній собаці.

Все те, себто ціле тіло чоловіка вартує 99 центів американської валюти, т. є. не цілого доляра.

—o—

ВІДДЯЧИВСЯ.

В однім домі мали малювати помешкання. Ґаздиня поглянувши з недовірям на малярів Богови духа винних, відзивається до служачої:

— Моя Касю, сховай ті дві фляшки вина до шафи і дай мені ключі.

Тоді оден з малярів виймае з кишені годинник та срібну папіросницю, а віддаючи її хлопцеві каже:

— Віднеси це до дому, бо тут здається непевне місце.

Переписка Редакції

П. Юрко Любий, господар в Увислі пов. Копичинці. Дякуємо! Присилайте як найбільше. Будемо поміщувати по змозі в кождім числі. Поздоровляємо Вас щиро!

НОВИНКИ

Арештовання в Батятичах. По кривавій поліційній сальві в Батятичах переведено там численні арештування місцевих селян. Дня 18. січня до львівської тюрми переведено з Батятич 28 селян. Між ними є девять жінок й одна 16-літня дівчина. Кількох з арештованих є ранені поліцайськими кулями. Їх перевезено до тюремного шпиталя.

Розвязання Лугів. У Рогатинщині розвязала влада много лугових товариств: в Уїзді, Потоці, Поморянах, Хоханові, Жовчеві, Колоколині, Григорові, Явчу, Дрищеві, Бабухові, Конюшках, Дібриноті, Залипю, Підгородю, Обельниці, Вищій, Псарах, Деговій, Лучинцях.

Порядний командант поліції. В Камінці Струміловій арештовано команданта поліції Новака, який намавляв одного місцевого бандита, щоби той убив камінецького громадянина поляка Очковського. За вбийство обіцював бандитови гроші — та свою урядову опіку перед карою. Порядний командант поліції!

Вовк на вулицях міста. На передмістя Вильна зайшов собі вовк та счинив великий переполох. Деякі відважніші стали гонити вовка та стріляти до нього з револьверів. Та ті стріли були небезпечніші для прохожих ніж для вовка, який щасливо втік із міста та пропав у снігах.

Страшний випадок. Іван Козел віз фіру дощок з Голоблі під Красічином. З ним їхав брат, Василь. В селі Куньківцях перевернулася фіра, а дошки придавили Василя. Тяжко потовченого перенесли його до хати куньківського мляраря.

Смерть у млині. В Тернополі, в млині жида Вольфа Фоґля стався смертний випадок. Розгонове коло вхопило млинарського челядника Стаха Середного, обкрутило ним кілька разів. В часі того, нещасному поломило руки, ноги та цілу грудну клітку, ттк що вмер в одній хвилині.

Пожежа в Лопатині. В Лопатині коло Радехова вибухла пожежа на обійстю Івана Тарнавського. Вогонь перекинувся на хату Івана Латайка. Оба обійстя згоріли. Шкода велика.

Пожежа в Ярославі. В Ярославі в пекарні медівників Ґурґуля вибухла пожежа, яка тревала цілий день і знищила ціле урядження. В часі гашення один чоловіків зачадився.

Пожежа в Підгородцях. В Підгородцях у Стрийщині Софія Лащин необережно обходилася зі світлом у стодолі і спричинила пожежу. Вогонь в одній хвилі перекинувся на обійстя сусіди Василя Пирога і Стефана Лащишина. Оба господарства згоріли до тла, враз із великою кількістю землеплодів. Огонь загрожував дальшим хатам, однак вдалося його до них недопустити.

Збіжа. Пшениця двірська 46 25—47 25, пшениця селянська 43·00—44·00, жито галицьке 33·00—33·75, ячмінь галицький броварняний 34·50—35.50, ячмінь на мливо 28·00—29·00, ячмінь пастівний 35·50—36·25, овес галицький 31·00—32·00, кукурудза румунська 35 50—36·50, бараболя промислова 4·75—5·00, фасоля біла 105·00—130·00, фасоля колірова 50·00—55·00, фасоля краса 65·00—75·00, горох пів-Вікторія 51·00—55·50, горох пільний 38·00 - 40·00, бобик 32·75—33·75, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 38·00—40·00, сіно солодке краєве прасоване 18·00—20·00, солома прасована 8·00—9·00, гречка 35·50 36 50, льон 72·00 - 74·00, лубінь синій 22·00—23·00, ріпак озимий 70·00—72·00, мука пшенична 65 прц. 72·00—73·00, мука житна 70 прц. 51 00—51·00, ґрисік кукурудзяний 67·00—70·00, мука кукурудзяна 49·00—51·00, отруби житні 22·50—23 50, крупи гречані 63·50—76·50, пщоно 80 00—82·00, крупи ячмінні 48·25—50 75 пенцак 48·00—50·00, просо краєве 3·50—44 50, макухи льняні 47·00—48 00, конюшина краєва 160·00—180·00, мак синій 115·00—125, мак сивий 90·00 100·00. Мішки ютові виробу Страдом Варта 1·68—1·72, мішки уживані добрі 1·38—1·42

—o—

На Рідну Школу:

Школярики з Осердова п. Белз у часі Свят заколядували на „Рідну Школу“, ходячи з вертепом, 8 золотих і прислали їх до нашої Адміністрації через Впр. О. Голічка.

О. Жигмонт Слиж з Коняжи — Слявонія прислав на Рідну Школу 2 доляри. Також попередно прислав той сам Отець на Рідну Школу 2 (два) доляри, а не 2 зол., як це було ошибочно поміщене.

Станиславів, вул. Круля Яна III. ч. 15

Дня 12. I.ј 1828 р, зібрано на поминках в домі Насті Сенишин в Лапшині 8 зл. на Рідну Школу і 5·19 зл. на Марійський Союз. На поминках був п. посол В. Целевич і повіт. организатор п. д-р Пешко Вол., які промавляли дуже патріотично. — Присутний.

ОГОЛОШЕННЯ

Др. Марія Криґовська

спец. недуг носа, ушний і горла

341 лічить: 15—20

ХИБИ ВИМОВИ

(гикання, слухонімоту, гугнявість і т. п.)

Львів, вул. Кльоновича 6. Від 3—5.

ПРОДАЖ НА ДОГІДНІ СПЛАТИ!

МАШИНИ до ШИТТЯ

ҐРАМОФОНИ

РОВЕРИ

Молочн кружл вки

Їх скла дові части

Прибори до кравецтва і ручних робіт

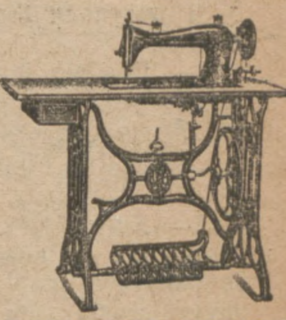

ВЛАСНИЙ ВАРСТАТ НАПРАВ

АЛЕКСАНДЕР МАЛИМОН і С-ка

Спілка з обм. порукою 6—50

ЛЬВІВ, вул. Валова ч. 11 а.

В Централі **ПАНЧІХ**

ПФАУ, Львів, Ринок 19.

найдешевше, бо вхід через сіни.

3866а 23—50

Відповідальний редактор Антін Лотоцький. З друкарні Сп. „Діло“, Львів, Ринок 10.